Kraków, dnia 1 stycznia 1936 r.

KRAKOWSKI DZIENNIK WOJEWÓDZKI

Nr. 1.

TREŚĆ:

DZIAŁ URZĘDOWY:

			Str.
Poz. 1	—	Rozporządzenie Wojewody Krakowskiego z dnia 20 grudnia 1935 r. w sprawie zwalczania nosacizny zwierząt jednokopytowych na obszarze województwa krakowskiego	1
2	—	Zarządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 7 grudnia 1935 r. w sprawie przepisów miejscowych o zaopatrywaniu ludności w wodę w m. Szczakowa, pow. chrzanowskiego	2
3	—	Zarządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 7 grudnia 1935 r. w sprawie przepisów miejscowych o czyszczeniu kominów dla miast pow. dąbrowskiego, w województwie krakowskiem	13
4	—	Obwieszczenie Urzędu Wojewódzkiego Krakowskiego z dnia 30 grudnia 1935 r. w sprawie terminu rozpoczęcia i miejsca odbyć się mającego egzaminu z podkownictwa dla kandydatów na podkuwaczy, którzy nie ukończyli szkoły lub kursu kucia koni	14
5	—	Obwieszczenie Zarządu Miejskiego w Krakowie z dnia 21 grudnia 1935 w sprawie planów zabudowania	15

DZIAŁ NIEURZĘDOWY:

Ogłoszenia.	
Kradzież pieczęci gromady Raciborowice	15
Kradzież pieczęci gminy Węgrzce Wielkie	15
Przetargi	15
Sprzedaż samochodów	16
Poszukiwania	16
Zmiana godzin urzędowania w agencji poczt. Borzęcin	17
Zgłoszenia o kradzieży względnie zagubieniu dokumentów	17

Dział urzędowy.

1

ROZPORZĄDZENIE
WOJEWODY KRAKOWSKIEGO
z dnia 20 grudnia 1935 r.

w sprawie zwalczania nosacizny zwierząt jednokopytowych na obszarze Województwa Krakowskiego.

Na podstawie postanowień art. 108 p. 1 lit. b. rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 19 stycznia 1928 r. o organizacji i zakresie działania władz administracji ogólnej (Dz. U. R. P. Nr. 11, poz. 86) i przepisów zawartych w § 224 rozporządzenia Ministra Rolnictwa z dnia 9 stycznia 1928 r. w brzmieniu rozporządzenia Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych z dnia 15 listopada 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr. 7, poz. 45 ex 1933) w sprawie wykonania rozporządzenia Prezy-

denta Rzeczypospolitej z dnia 22 sierpnia 1927 r. o zwalczaniu zaraźliwych chorób zwierzęcych (Dz. U. R. P. Nr. 19, poz. 167) oraz reskryptu Ministerstwa Rolnictwa i Reform Rolnych z dnia 4 października 1935 r. Nr. W XI. 265 zarządzam co następuje:

§ 1. Zwierzęta jednokopytowe nowonarodzone, jak również zwierzęta jednokopytowe nowowprowadzone na obszar Województwa Krakowskiego, o ile nie posiadają właściwego zaświadczenia lub potwierdzenia w dowodzie tożsamości o dokonaniu urzędowej malleinizacji, lub o ile od ostatnio urzędownie przeprowadzonej malleinizacji upłynął okres sześciu miesięcy, podlegają obowiązkowemu zbadaniu i malleinizacji dokonanej bezpłatnie przez powiatowego lekarza weterynarji w miejscu przez starostę powiatowego wyznaczonem.

§ 2. Właściciele zwierząt jednokopytowych wymienionych w § 1. obowiązani są niezwłocznie zgłosić je za pośrednictwem sołtysa właściwemu zarządowi gminnemu, który ze swej strony doniesie o tem staroście powiatowemu.

§ 3. Przekroczenie niniejszego rozporządzenia ulega na podstawie postanowień art. 98 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 sierpnia 1927 r. o zwalczaniu zaraźliwych chorób zwierzęcych (Dz. U. R.P. Nr. 77, poz. 673), karze aresztu do 6 tygodni, lub grzywnie do 1000 złotych.

§ 4. Jednocześnie uchylam rozporządzenie Wojewody Krakowskiego z dnia 26 lutego 1934 r. w sprawie zwalczania nosacizny zwierząt jednokopytowych na obszarze Województwa Krakowskiego ogłoszone w Krakowskim Dzienniku Wojewódzkim z dnia 15 marca 1934 r. Nr. 6, poz. 47.

§ 5. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia w Krakowskim Dzienniku Wojewódzkim.

Wojewoda: Świtalski

2

ZARZĄDZENIE
MINISTRA SPRAW WEWNĘTRZNYCH
z dnia 7 grudnia 1935 r.

w sprawie przepisów miejscowych o zaopatrywaniu ludności w wodę w m. Szczakowa pow. chrzanowskiego.

Na podstawie art. art. 410 pkt. 9 i 415 pkt. c rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 16 lutego 1928 r. o prawie budowlanem i zabudowaniu osiedli (Dz. U: R. P. Nr. 23, poz. 202), w brzmieniu rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 3 grudnia 1930 r. (Dz. U. R. P. Nr. 86, poz. 663) na wniosek Wojewody krakowskiego z dnia 14 listopada 1934 r. L. K. B. B. II-1-55-49, oparty na uchwale Tymczasowej Rady Powiatowej w Chrzanowie z dnia 22 czerwca 1934 r. zarządzam, co następuje:

I. POSTANOWIENIA OGÓLNE

Obowiązek połączenia nieruchomości z wodociągiem gminnym.

§ 1. Nieruchomości prywatne, zabudowane budynkami, przeznaczonemi na pobyt ludzi lub na stajnie, obory, chlewy i garaże lub przeznaczonemi na przetwórnie produktów spożywczych, po otwarciu wodociągu miejskiego na danej ulicy lub placu, powinny być zaopatrzone przez właścicieli w domowe urządzenia wodociągowe i połączone z wodociągiem miejskim w terminie, który oznaczy Zarząd Miejski, nie krótszym jednak niż 1 rok od daty otwarcia wodociągu miejskiego na danej ulicy lub placu.

W razie nadbudowy, powiększenia lub przebudowy budynków, o których mowa w ustępie pierwszym, na nieruchomościach, położonych przy ulicy lub placu, na których znajduje się wodociąg miejski, nieruchomości takie w każdym razie powinny być zaopatrzone w domowe urządzenia wodociągowe i połączone z wodociągiem miejskim przed oddaniem do użytku części budynków, nadbudowanej, powiększonej lub przebudowanej.

§ 2. Nieruchomości prywatne, niezabudowane budynkami, określonemi w § 1, w chwili otwarcia miejskiego wodociągu na odnośnej ulicy lub placu, powinny być zaopatrzone w domowe urządzenia wodociągowe i połączone z wodociągiem miejskim po ich zabudowaniu przed oddaniem budynków do użytku.

Przepisy § 1 jako też przepisy ustępu pierwszego niniejszego paragrafu nie wprowadzają przymusu pobierania wody dla celów technicznych i przemysłowych, jak również nie mają zastosowania do nieruchomości, zaopatrzonych z własnych urządzeń w wodę zdatną do picia, — o ile właściciel nieruchomości udowodni, że urządzenia te stale i pewnie dostarczają wodę zdatną do picia.

§ 3. O terminie otwarcia wodociągu miejskiego na danej ulicy lub placu Zarząd Miejski powinien zawiadomić wszystkich właści-

cieli nieruchomości położonych przy tejże ulicy lub placu.

§ 4 W razie niezastosowania się właściciela nieruchomości do przepisów § 1 i § 2 ust. 1, Zarząd Miejski ma prawo połączyć tę nieruchomość z wodociągiem miejskim i urządzić na niej jeden lub w razie potrzeby kilka punktów odbiorczych wody (zdrojów) na koszt właściciela.

Połączenie wodociągu domowego z wodociągiem gminnym.

§ 5. Połączenia domowych urządzeń wodociągowych z wodociągiem miejskim na przestrzeni od zaworu głównego za wodomierzem lub miejscem przeznaczonem na jego umieszczenie, do rurociągu ulicznego wykona Zarząd Miejski na koszt właściciela nieruchomości.

Właściciel nieruchomości przed rozpoczęciem robót powinien wpłacić do kasy miejskiej potrzebną na ten cel zaliczkę w wysokości, określonej przez Zarząd Miejski. Ostateczne uregulowanie należności z tego tytułu powinno nastąpić po wykonaniu połączenia przez Zarząd Miejski.

Połączenia te na przestrzeni od zaworu głównego do rurociągu ulicznego stanowią własność gminy i będą na jej koszt utrzymywane.

Zwolnienie od obowiązku połączenia nieruchomości z wodociągiem gminnym.

§ 6. W przypadkach zasługujących na uwzględnienia Zarząd Miejski może wyjątkowo zwolnić właściciela od obowiązku, określonego w § 1 i 2. — Z ustaniem powodu zwolnienia od tego obowiązku, zwolnienie traci swą ważność.

Kolonjom robotniczym i właścicielom domów skromnie wyposażonych, domów o małych mieszkaniach oraz domów o charakterze wiejskim lub prowizorycznym Zarząd Miejski może zezwolić, do czasu zmiany charakteru zabudowania, na urządzenie ich kosztem w obrębie nieruchomości zdrojów wodociągowych, zasilanych z wodociągu miejskiego, zamiast zwykłych domowych urządzeń wodociągowych.

Specjalne urządzenia do podnoszenia wody w domach wysokich.

§ 7. W przypadkach, gdy ciśnienie wodociągu miejskiego jest niewystarczające dla podawania wody na najwyższe piętra wysokich lub wysoko położonych budynków, właściciel nieruchomości jest obowiązany zastosować odpowiednie urządzenia, zabezpieczające potrzebne ciśnienie wodociągowe.

Wykonywanie robót przy budowie wodociągu domowego.

§ 8. Domowe urządzenia wodociągowe powinny być wykonane przez osoby, posiadające odpowiednie uprawnienia, stosownie do rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej o prawie przemysłowem z dnia 7 czerwca 1927 r. (Dz. U. R. P. Nr. 53, poz. 468) wraz z późniejszemi zmianami.

Otwarcie dopływu wody do wodociągów domowych.

§ 9. Otwarcie dopływu wody z wodociągu miejskiego po wykonaniu domowych urządzeń wodociągowych może nastąpić dopiero po sprawdzeniu przez Zarząd Miejski należytego wykonania wodociągu domowego, przeprowadzeniu próby na ciśnienie do wysokości 10 atmosfer i udzieleniu pozwolenia na użytkowanie,

Istniejące domowe urządzenie wodociągowe.

§ 10. Urządzenia wodociągowe, wykonane na nieruchomościach przed wejściem w życie niniejszych przepisów, mogą być przyłączone do miejskiego wodociągu, o ile zadawalniająco wytrzymują próbę ciśnienia na 10 atmosfer ciśnienia, i o ile przez Zarząd Miejski stwierdzonem zostanie, że nie wykazują znacznych technicznych odchyleń od niniejszych przepisów.

Zarząd Miejski może zarządzić zasypanie istniejących studzien, o ile zostanie ustalone, że studnie te mogą szkodliwie oddziaływać na zdrowie ludzkie.

Utrzymywanie domowej instalacji wodociągowej.

§ 11. Właściciel nieruchomości obowiązany jest utrzymywać instalację wodociągową w zupełnym porządku i odpowiada za każde zewnętrzne uszkodzenie wodomierza i przewodów łączących oraz za ich uszkodzenia z powodu zamarznięcia. Wszelkie uszkodzenia instalacji właściciel powinien niezwłocznie naprawić, a o każdem zauważonem uszkodzeniu wodomierza niezwłocznie zawiadomić Zarząd Miejski.

Wykonywanie wszelkich robót na połączeniu z wodociągiem miejskim od wentyla spustowego z wodomierzem włącznie należy do Zarządu Miejskiego.

Wstrzymanie dopływu wody do nieruchomości.

§ 12. Zarząd Miejski może zarządzić wstrzymanie dopływu wody do wodociągów domowych w następujących przypadkach:

1) w razie stwierdzenia w instalacji domowej braków, grożących niebezpieczeństwem;

2) w razie stwierdzenia, iż woda w wodociągu jest zanieczyszczona w sposób dla zdrowia szkodliwy;

3) w razie pożaru i potrzeby zwiększenia dopływu wody do hydrantów pożarnych;

4) jeżeli odbiorca pobierający wodę dla celów przemysłowych zalega z opłatami za wodę.

Wstrzymanie dopływu wody trwać będzie tak długo, dopóki powyżej wskazane powody nie ustaną.

W razie nieusunięcia przez właściciela nieruchomości braków w instalacji, określonych wyżej w pkt. 1) w terminie wyznaczonym przez Zarząd Miejski, ten ostatni może je usunąć na koszt właściciela.

Przerwy w dostarczaniu wody.

§ 13. Przerwy w dostarczaniu wody, wywołane przez siłę wyższą, jako też wskutek robót, wykonywanych przez Zarząd Miejski w celach rozszerzenia lub naprawy miejskiego wodociągu, albo też spowodowane przyczynami, wskazanemi w § 12, nie mogą być podstawą do żądania odszkodowania przez właścicieli nieruchomości.

O zamierzonej przerwie zainteresowani powinni być możliwie na czas zawiadomieni.

Kontrola domowych urządzeń wodociągowych.

§ 14. W celu kontroli domowych urządzeń wodociągowych upoważnieni pracownicy Zarządu Miejskiego mają prawo wolnego wstępu pomiędzy godziną 8 a 18 do wszystkich pomieszczeń, w których znajdują się części instalacji domowej, a gdy zwłoka może spowodować niebezpieczeństwo, również od godziny 18 do godziny 8.

Opłaty za korzystanie z wody.

§ 15. Za korzystanie z wody z wodociągu miejskiego lub za prawo takiego korzystania na nieruchomościach, które zostały połączone z wodociągiem gminnym albo powinny były być połączone z tym wodociągiem w myśl §§ 1 i 2, tudzież za czynności, związane z udzieleniem pozwolenia na budowę urządzeń wodociągowych i na ich użytkowanie, Zarząd Miejski pobiera opłaty według taryfy.

Opłaty za wodę, zużytą dla celów domowych, pobiera Zarząd Miejski według swego uznania ryczałtowo lub według miesięcznych wskazań wodomierzy.

Opłaty ryczałtowe nie mogą być pobierane dłużej niż 3 lata od daty połączenia nieruchomości z wodociągiem gminnym.

Raz wprowadzone pobieranie opłat za wodę według wskazań wodomierza nie może być zastąpione pobieraniem opłat ryczałtowych.

Celem kontroli pobierania wody Zarządowi Miejskiemu przysługuje prawo wstawienia wodomierza do każdego połączenia domowego.

Zwolnienie właściciela nieruchomości od obowiązku połączenia z wodociągiem miejskim (§ 6) nie zwalnia go od obowiązku uiszczenia ryczałtowych opłat wodociągowych, przewidzianych w § 54 pkt. 1 lit. b.

§ 16. Opłaty za wodę, używaną dla celów przemysłowych, będą pobierane według specjalnych stawek, przewidzianych w taryfie.

§ 17. Opłatę za wodę i za korzystanie z wodomierza uiszcza właściciel nieruchomości co miesiąc.

O ile w poszczególnych mieszkaniach są oddzielne wodomierze, Zarząd Miejski może pobierać opłatę za wodę bezpośrednio od odnośnych lokatorów.

Odpowiedzialność za zniszczenie lub uszkodzenie wodomierza, wynikłe z winy użytkowcy, ponoszą właścicel nieruchomości (ust. 1) lub lokator (ust. 2).

Pracownicy miejscy odczytują wskazania wodomierza w obecności osób, odpowiedzialnych za jego uszkodzenie (ust. 3) lub ich pełnomocników albo członków rodziny.

Gdyby z winy właściciela nieruchomości z powodu braku dostępu do wodomierza dwa razy z rzędu nie można było dokonać odczytu, koszta trzeciego odczytu i następnych ponosi właściciel nieruchomości.

Plomby przy wodomierzach mogą być zdejmowane tylko przez pracowników Zarządu Miejskiego.

§ 18. Za prawo korzystania oraz za korzystanie ze wspólnych zdrojów i studzien (§ 6) właściciele nieruchomości, na których żądanie i koszt zdroje te i studnie zostały zbudowane, uiszczają opłatę według taryfy (§ 54 pkt 1 lit. b i punkt 3).

§ 19. Od lokali niezajętych nie pobiera się ryczałtowych opłat, z wyjątkiem opłaty za

wynajem wodomierza, do pokrycia której obowiązany jest właściciel nieruchomości.

§ 20. Czasowe nieużywanie wody na nieruchomości nie zwalnia jej właściciela od stałej miesięcznej opłaty za wynajem wodomierza ogólnego.

§ 21. W razie wątpliwości co do prawidłowego działania wodomierza, może właściciel nieruchomości zażądać sprawdzenia wodomierza, wpłacając do kasy Zarządu Miejskiego na koszta badania kwotę, ustaloną w taryfie.

Koszt tego sprawdzenia ponosi właściciel nieruchomości, o ile wodomierz wykazuje błędy w granicach, ustalonych przez Główny Urząd Miar. — W razie przekroczenia tych granic, koszt sprawdzenia ponosi Zarząd Miejski, przyczem w tym wypadku w następnym okresie obrachunkowym potrąca z rachunku sumę, wpłaconą na koszta sprawdzenia wodomierza, oraz potrąca lub dolicza koszt wody, błędnie wykazanej bądź niewykazanej przez wodomierz w ostatnim okresie obrachunkowym.

§ 22. Jeżeliby przy pobieraniu opłat za wodę według wskazań wodomierza okazało się, że wodomierz działa wadliwie i zachodzi obawa, że nie wskazał w danym miesiącu ilości rzeczywiście pobranej wody, to ilość ta powinna być obliczona na podstawie przeciętnej, otrzymanej według wskazań wodomierza za 2 miesiące: poprzedzający zepsucie się wodomierza i następny po ustawieniu nowego wodomierza.

§ 23. Opłaty wodociągowe powinny być uregulowane w ciągu 14 dni od dnia doręczenia rachunku.

Opłaty, należne za czynności Zarządu Miejskiego, połączone z udzieleniem pozwolenia, uiszcza się przed dokonaniem tych czynności.

Należności, nieuiszczone w terminie, będą ściągane według przepisów, dotyczących ściągania samoistnych danin samorządowych.

II. WARUNKI TECHNICZNE.

Materjał części instalacyjnych.

§ 24. Wszystkie części domowej instalacji wodociągowej powinny być wykonane z materjałów, nie wywierających wpływu na jakość wody.

Zawór główny.

§ 25. Domowe urządzenia wodociągowe powinny posiadać przy wodomierzu od strony nieruchomości własny zawór główny oraz kurek spustowy dla całkowitego jej opróżnienia. — Wszystkie przewody powinny być ułożone z odpowiedniemi spadkami dla należytego odwodnienia i odwietrzenia instalacji.

Wodomierz.

§ 26. Wodomierz domowy powinien być umieszczony w piwnicy, a w razie gdy to jest niemożliwe — zewnątrz budynku w studzience o wymiarach, wynoszących co najmniej 0,8 x 1,3 m. i o głębokości 1,8 m., z materjału trwałego, nie gnijącego, ani kruszejącego, jak np. cegły, kamienia, betonu, żelazo-betonu i t. p.

Studzienka powinna posiadać klamry żelazne dla schodzenia oraz otwór włazowy o średnicy 0,6 m. w świetle, zaopatrzony w szczelną pokrywę żeliwną.

Podziemne części instalacji poza budynkami.

§ 27. Wszystkie podziemne części instalacji domowej poza budynkami powinny być ułożone przynajmniej na głębokości 1 m. 50 cm pod terenem w celu zabezpieczenia przed zamarzaniem.

Powyższe nie dotyczy przewodów ogrodowych i polewaczkowych, zaopatrzonych w odpowiednie urządzenia do opróżnienia i zamknięcia.

Przewody wodociągowe wewnątrz budynków.

§ 28. Leżące przewody wodociągowe wewnątrz budynku powinny być prowadzone, o ile to jest możliwe po ścianach wewnętrznych. W razie koniecznej potrzeby prowadzenia rury w ziemi pod podłogą, należy je układać w głębokości co najmniej 0,3 m. pod podłogą. — Zabrania się przytem układania rur pod twardą podłogą na podłożu betonowem. Przeprowadzania rur na strychach należy unikać.

Ścienne przewody w budynku mogą być prowadzone albo po powierzchni ścian albo w bruzdach ściennych z pozostawieniem izolacji powietrznej dokoła rur. Bruzdy te mogą być zakryte dopiero po próbie na ciśnienie. Zamurowanie w ścianach na stałe przewodów wodociągowych jest zabronione.

Rury wodociągowe należy przeprowadzać w budynku tak, aby były zabezpieczone od zamarzania oraz od uderzeń.

Rury wodociągowe w budynku powinny być przytwierdzane do ścian zapomocą odpowiednich haków, uchwytów lub klamer w odstępach co najwyżej 3-metrowych.

Gdyby zachodziła obawa, iż niektóre odcinki przewodów wodociągowych mogą ulec zamarzaniu podczas silniejszych mrozów, należy je izolować (otulić) złemi przewodnikami ciepła.

Każdy pionowy przewód wodociągowy budynku powinien być zaopatrzony przy odgałęzieniu od głównych przewodów poziomych w zawór przelotowy i kurek spustowy.

Rury powinny być układane w kierunkach prostopadłych lub równoległych do najbliższych ścian.

Urządzenia odpływowe i zbiorniki.

§ 29. Pod wylotem wodociągowym powinno się znajdować odpowiednie urządzenie odpływowe, posiadające zamknięcie wodne i sitkowe.

Kurki i zawory powinny być tak skonstruowane, aby nie powodowały uderzeń wodnych w przewodach.

Zabrania się używania kurków t. zw. półobrotowych, stożkowych lub klinowych, zamykających przypływ nagle,

Przed wannami, zbiornikami klozetowemi i pisuarowemi należy ustawiać zawory przelotowe.

Przy zbiornikach klozetowych i pisuarowych mogą być stosowane samoczynne pływakowe zawory.

Zabronione jest bezpośrednie zasilanie kotłów parowych wodą z wodociągu, jak również ustawianie nu poddaszach zbiorników, bezpośrednio połączonych z siecią wodociągową, tudzież bezpośrednie łączenie rur wodociągowych z jakiemikolwiek przyborami kanalizacyjnemi.

Średnica wylotów i przewodów.

§ 30. Średnice wylotów wodociągowych powinny wynosić:

a) wylot nad zlewem, umywalką, zmywakiem przy klozecie, pisuarze, bidecie, natrysku, polewaczce pokojowej — 13 mm.,

b) wylot nad wanną, dużym zlewem lub zmywakiem restauracyjnym — 20 mm.,

c) polewaczka podwórzowa, ogrodowa lub uliczna — 26 mm.,

d) wylot (kran) pożarny wewnętrzny — co najmniej 38 mm,

Średnice przewodów do przyborów wskazanych wyżej powinny wynosić.

	Przewody do przyborów wskazanych wyżej pod literami: a	b	c	d
				przy 38 mm.
do 2 wylotów	13 mm.	20 mm.	32 mm.	50 mm.
przy 3-6 wyl.	20 mm.	26 mm.	38 mm.	80 mm.
przy 7-10 wyl.	26 mm.	32 mm.		100 mm.
ponad 10 wyl.	32 mm.	38 mm.		100 mm.

W wypadkach zasługujących na uwzględnienia właściwa władza może zezwolić na odstępstwa od wyżej podanych w punktach a) — d) norm.

PRZEWODY.

§ 31. Przewody wodociągowe mogą być wykonywane z rur żeliwnych kielichowych, żelaznych obustronnie ocynkowanych i ołowianych grubościennych.

Na przewody podziemne powinny być używane rury żeliwne kielichowe (mufowe) o średnicy 40 mm. i większych.

Łączenie rur żeliwnych powinno być wykonywane na kształtki kielichowe z uszczelnieniem kielichów na sznur biały, sznur smołowy i ołów, W wyjątkowych wypadkach, zasługujących na uwzględnienie, może być dopuszczone łączenie kołnierzowe.

Rury żelazne ocynkowane mogą być z reguły używane tylko na przewody wewnątrz budynku. O ile w wypadkach wyjątkowych mają one być ułożone pod ziemią, powinny być owinięte starannie jutą i osmołowane lub w inny sposób zabezpieczone od szkodliwego działania związków chemicznych.

Łączenie rur żelaznych ocynkowanych powinno być wykonane na kształtki i łączniki z gwintem gazowym lub na holendry.

Połączenie rur pod kątem powinno być wykonywane zapomocą kształtek, t. zw. krępowania rur ocynkowanych stosować nie wolno.

Rury ołowiane mogą być używane tylko dla takich przewodów, z których woda nie może być czerpana do picia, gotowania i t. p.

Łączenie rur ołowianych powinno być wykonywane zapomocą lutowania lub na holendry.

Wymiary i kształt rur wodociągowych żeliwnych kielichowych powinny odpowiadać normom Polskiego Komitetu Normalizacyjnego.

Minimalne grubości ścianek rur żelaznych obustronne ocynkowanych powinny wynosić stosownie do niżej podanych wewnętrznych średnic rur:

średnica	13	mm.	grubość ścianek	2,5	mm.
„	20	„	„	2,5	„
„	26	„	„	3,25	„
„	32	„	„	3,5	„
„	38	„	„	3,5	„
„	50	„	„	3,5	„

Minimalne grubości ścianek rur ołowianych grubościennych powinny wynosić stosownie do niżej podanych wewnętrznych średnic rur:

średnica	13	mm.	grubość ścianek	3,5	mm.
„	20	„	„	4,5	„
„	26	„	„	5,5	„
„	32	„	„	6	„

Wyżej podane grubości ścianek rur żelaznych ocynkowanych i rur ołowianych obowiązują do czasu znormalizowania przez Polski Komitet Normalizacyjny,

Średnica przewodów odpływowych.

§ 32. Średnice przewodów spustowych (pionów) i ich odgałęzień powinny co najmniej wynosić:
od pojedyńczego zlewu kuchennego, zmywaka, wanny, umywalni lub pisuaru 50 mm.
od kilku zlewów kuchennych, wanien, umywalek lub pisuarów 70 mm.
od klozetów wodnych 100 mm.

Średnice przewodów odpływowych powinny co najmniej wynosić:
od zwykłych kuchen, pralen, łazienek, pisuarów, pojedyńczych klozetów, wpustów stajennych i piwnicznych i t. p. 100 mm.
od dużych kuchen (restauracyjne, hotelowe), dwóch lub większej ilości klozetów, wpustów podwórzowych oraz przy kilku przewodach odpływowych razem połączorych 100—150mm.

Przewody odływowe łączące się z sobą powinny przechodzić w przewody o większej średnicy,

Średnice wszelkich przewodów odpływowych, nie wyłączając przewodu głównego, powinny być stosowane możliwie najoszczędniej z zachowaniem rozmiarów wyżej podanych.

Przewody spustowe.

§ 33. Przewody spustowe wewnątrz bubynku należy ustawiać, o ile możności pionowo. Zabrania się ustawiania tych przewodów pochyło pod kątem większym niż 45°. W przypadkach, zasługujących na uwzględnienie, może jednak Zarząd Miejski {zezwolić na zastosowanie większego kąta pomiędzy przewodem spustowym a linją pionową.

Połączenia rur spustowych należy urządzać pod kątem nie większym nad 45°, licząc w kierunku biegu wody.

Przewody spustowe i wchodzące do nich rozgałęzienia ustawia się od góry do dołu swobodnie przy ścianie lub w odpowiednich wnękach z należytem umocowaniem. Przewody te mogą być zakryte lub zaszalowane, zabrania się natomiast zamurowywania ich na stałe.

Rury spustowe od klozetów, zlewów, wanien, umywalek, pisuarów i t. p. mogą być prowadzone oddzielnie lub łączyć się dla kilku przyrządów z obu powyższych grup do jednej rury spustowej, jednak pod warunkiem zabezpieczenia syfonów od opróżnienia się i wysychania.

Zabrania się odprowadzania wody deszczowej do rur spustowych od wewnętrznych urządzeń kanalizacyjnych lub odwrotnie spuszczania wód brudnych do rur spustowych deszczowych.

Rury wentylacyjne.

§ 34. Przewody spustowe powinny być wyprowadzone jako rury wentylacyjne ponad dach powyżej okien i wogóle otworów do wnętrza budynku, znajdujących się w odległości mniejszej od 4 metrów (licząc w planie) od tych przewodów.

Rury wentylacyjne powinny tworzyć o ile możności pionowe przedłużenia przewodów spustowych.

Średnica rur wentylacyjnych powinna równać się średnicy odpowiedniego przewodu spustowego.

Górna część rury wentylacyjnej w odległości 0,5 m. od dachu powinna być powiększona w średnicy przynajmniej o 100 mm. i wyprowadzona do wysokości od 0,5 m. do 1,0 m. ponad dach, ponadto rura ta powinna być zaopatrzona w daszek ochronny.

Połączenie dwóch lub kilku rur wentylacyjnych może być dozwolone tylko wyjątkowo i pod warunkiem, ażeby przekrój poprzeczny rur połączonych nie był mniejszy od sumy przekrojów pojedynczych rur i ażeby miejsce połączenia położone było wyżej od najwyższego dopływu ścieków.

Zabronione są ruchome lub też skomplikowane przyrządy wentylacyjne.

Nie wolno wprowadzać rur wentylacyjnych ani do kanałów kominowych ani do kanałów wentylacyjnych z mieszkań.

Zamknięcie wodne.

§ 35. Przzrządy kanalizacyjne, przezna-

czone do odprowadzania ścieków do rur spustowych lub odpływowych powinny być zaopatrzone w zamknięcia wodne lub oliwne (syfony).

Syfony powinny posiadać otwory, łatwo dostępne do czyszczenia; otwory te wewnątrz domów powinny zamykać się hermetycznie.

Syfon powinien znajdować się tuż pod miską ściekową, odprowadzające zaś ramię jego powinno łączyć się z rurą spustową lub odpływową możliwie bezpośrednio.

Syfony nie mogą być nakładane na wspólnych przewodach odpływowych.

Za najodpowiedniejsze zamkeięcia wodne lub oliwne uważa się rury gładkie, zgięte w formie litery U lub S, zatrzymujące w sobie stale wodę lub oliwę, mogą być jednak używane zamknięcia wodne także innych systemów, o ile trwałość i dokładność działania ich uznana będzie za nieulegającą wątpliwości.

Wysokość zamknięcia wodnego w syfonie powinna wynosić przy klozetach, pisuarach, zlewach, wannach, umywalkach i t. p.
co najmniej 75 mm.
przy wpustach co najmniej 100 „

Średnice rury syfonowej winny być następujące:
przy umywalniach, małych zlewikach laboratoryjnych, pisuarach i t. p. 40 mm.
przy miskach zlewowych, zmywakach, w wannach i wpuścikach podłogowych 50 „
przy miskach klozetowych 100 „
przy wpustaah ¦w suterenach i piwnicach 100 „

Przyrządy kanalizacyjne z wyjątkiem misek klozetowych oraz wpustów piwnicznych i podłogowych powinny być zaopatrzone przed syfonami w przytwierdzoną na stałe kratkę, której szczeliny nie powinny być większe niż 5 mm., ogólna zaś powierzchnia otworów powinna się równać co najmniej przekrojowi syfonu w świetle. Wpusty piwniczne i podłogowe powinny być zaopatrzone w kratki odejmowane. Miski klozetowe kratek nie powinny posiadać.

Urządzenia zlewowe.

§ 36. Urządzenia zlewowe wszelkiego rodzaju powinny posiadać kratki (sitka), stanowiące część urządzenia zlewowego lub przymocowane na stałe przed syfonem. Zlew powinien być zaopatrzony w kurek wodociągowy do przemywania miski zlewowej i syfonu.

Zmywaki i zlewy w większych kuehniach powinny być zaopatrzone w urządzenia do zatrzymywania zawartych w ściekach tłuszczów (tłuszczowniki), posiadające powierzchnię dostateczną do ochładzania ścieków; urządzenia te powinny mieć otwory, łatwo dostępne do czyszczenia.

Podłogi pod zlewami, przeznaczonemi dla wspólnego uzytku kilka mieszkań i w łazienkach, powinny być nieprzepuszczalne,

Zlewy, zmywaki, umywalnie i t. p. urządzenia powinny być umieszczone na odpowiej wysokości przy ścianach i przytwierdzone do nich bądź śrubami mosiężnemi, wkręconemi w zaprawione w ściany korki drewniane, bądź też wstawione na umocowanych do ściany wspornikach.

Wanny.

§ 37. Wanny należy umieszczać w pomieszczeniach, należycie ogrzewanych, przewietrzanych i oświetlonych. Wanny powinny być ustawiane w taki sposób, żeby był zapewniony do nich dostęp w celu utrzymania czystości.

Otwór spustowy powinien być zamykany szczelnie zapomocą metalowego korka. Rura spustowa powinna posiadać zamknięcie syfonowe lub kończyć się nad wpustem podłogowym, posiadającym takie zamknięcie.

Wanna powinna posiadać przelew, połączony z rurą spustową powyżej zamknięcia wodnego. Otwór przelewowy powinien być zaopatrzony w sitko.

Klozety.

§ 38. Klozety powinny być urządzane w pomieszczeniach, oddzielonych od izb mieszkalnych. Wymiary klozetu na jedną miskę powinny wynosić co najmniej 0,85 m. x 1,15 m. Klozet powinien być dostatecznie oświetlony zapomocą okna lub sztucznego światła i powinien być zaopatrzony w oddzielny kanał wyciągowy. Podłoga powinna być terrakotowa lub z innego nieprzepuszczalnego materjału. Ściany do wysokości 1,2 m od podłogi powinny być nieprzewsiąkliwe i zupełnie gładkie.

Klozety ogólne w domach mieszkalnych powinny znajdować się w pomieszczeniach murowanych, nakrytych betonowym lub ceglanym stropem z bezpośredniem wejściem z podwórza, Pomieszczenia te powinny posiadać podłogę nieprzepuszczalną i wzniesioną co najmniej o 15 cm. nad poziom podwórza i odpowiednią wentylację.

O ile warunki lokalne nie stoją na przeszkodzie, pomieszczenia klozetów ogólnych po-

winny być podpiwniczone dla ułatwienia dostępu do rur kanalizacyjnych w celu ich rewizji.

Miski klozetowe siedzeniowe powinny być ze wszystkich stron odkryte i dostępne do utrzymania czystości. Oszalowanie ich deskami oraz obmurowanie lub zabetonowanie jest niedopuszczalne. Miski zaś włoskie (rzymskie) powinny być wpuszczane w płytę wzniesioną nad posadzką.

Miski klozetowe siedzeniowe powinny być umocowane śrubami mosiężnemi do korków drewnianych, umieszczonych w posadzce pod miską i zalanych zaprawą cementową.

Miski klozetowe powinny być tak urządzone, żeby na misce pozostawała zawsze woda w warstwie przynajmniej 40 mm. głębokości i żeby cała powierzchnia miski była należycie spłókiwana wodą i powinny posiadać zamknięcia wodne umieszczone bezpośrednio pod miską,

Siedzenia na miskach, o ile są stosowane powinny być z trwałego i niewrażliwego na wilgoć drzewa grubości co najmniej 3 cm., umocowane na zawiasach, podnoszone ręcznie lub automatycznie.

Odgałęzienie od rury spustowej pod klozet, mierzone poziomo, nie powinno być dłuższe nad 1,25 m., przy większej długości tego odgałęzienia należy je zaopatrzyć w specjalną rurę wentylacyjną.

Klozet powinien być zaopatrzony w zbiornik płóczący (płóczkę), umieszczony nie niżej niż 1,6 metra nad siedzeniem i dający strumień wody za pociągnięciem rączki.

Rury spłókujące pomiędzy płóczką a miską powinny być ołowiane, żelazne, ocynkowane, lub stalowe, prawidłowo wygięte i przymocowane do ściany. Połączenie ich z miską klozetową powinno być uskutecznione zapomocą stożka gumowego, umocowanego do rury i miski drutem.

Średnica rury łączącej płóczkę z miską klozetową powinna wynosić w świetle co najmniej 30 mm,

Przy każdem spłókiwaniu miski powinno się wylewać z płóczki co najmniej 8 litrów wody w ciągu 3 — 5 sekund.

Do spłókiwania misek klozetowych można zastosować również i inne urządzenia spłókujące (np. przyciskowe) uznane przez Zarząd Miejski za odpowiednie.

Do jednej rury spustowej nie należy łączyć na jednej kondygnacji więcej niż 3 miski klozetowe,

Zabrania się urządzenia klozetów, w których nieczystości przechodzą przez ruchome przyrządy, jak zawory, zasuwy i t. p. Przemywanie misek klozetowych zapomocą przyrządów automatycznych jest dopuszczalne, o ile gwarantują one trwałe i skuteczne działanie.

W przypadkach, zasługująayych na uwzględnienie, Zarząd Miejski może zezwolić na odstępstwa od postanowień, zawartych w niniejszym paragrafie.

Pisuary.

§ 39. Pisuary powinny być urządzane w formie gładkich muszel ściennych, posiadających w dnie sitko, na stałe przytwierdzone do korpusu, albo w formie otwartych żłobków naziemnych z odpowiednią pionową częścią ścienną, wyrobionych z materjału o powierzchni zupełnie gładkiej i niewsiąkliwej Pisuary powinny być zaopatrzone w należyte zamknięcia wodne lub oliwne i w stałe lub perjodyczne spłókinanie z oddzielnych rezerwuarków, spuszczających każdorazowo niemniej niż 2,5 litra czystej wody.

Pisuary powinny być umieszczane przy ścianach w sposób, podany w § 36 w ustępie końcowym.

W wypadkach zasługujących na uwzględnienie Zarząd Miejski może zezwolić na odstępstwa od postanowień, zawartych w niniejszym paragrafie,

Otwory rewizyjne.

§ 40. Na rurach odpływowych, w razie uznanej przez Zarząd Miejski potrzeby, powinny być urządzone w odpowiednich miejscach zamykane hermetycznie otwory rewizyjne do przeczyszczania rur.

Części rur odpływowych, zaopatrzone w takie otwory (czyszczaki), mogą być umieszczane w studzienkach rewizyjnych o średnicy, wynoszącej w świetle co najmniej 0,80 m., celem dogodnego do nich dostępu.

Zabezpieczenie przed działaniem mrozu.

§ 41. Rury i wszelkie urządzenia kanalizacyjne powinny być umieszczone i urządzone tak, ażeby były należycie zabezpieczone przed działaniem mrozu.

Materjał przewodów.

§ 42. Przewody spustowe i wentylacyjne wewnątrz budynku, jak również ich rozgałęzienia i połączenia powinny być na całej swej długości żeliwne z uszczelnieniem na sznur i ołów.

§ 43. Przy wysokości pionu, nie przekraczającej 12 m., licząc od poziomu chodnika ulicy, mogą być stosowane przewody spustowe z rur kamionkowych z uszczelnieniem na sznur i kit asfaltowy.

Połączenia odpływów od zlewów, umywalek lub pisuarów mogą być ołowiane lub żelazne ocynkowane o średnicy odpowiedniej do syfonów.

Powiększona w średnicy nasada rury wentylacyjnej, wyprowadzonej ponad dach, powinna być wykonana z blachy cynkowej lub innego odpowiedniego materjału.

Materjał syfonów.

§ 44. Należy używać syfonów z następujących materjałów:

a) przy średnicy 40 mm. — ołowiane lub mosiężne niklowane w jednej sztuce,

b) przy średnicy 50 mm. — żeliwne w jednej sztuce,

c) przy średnicy 100 mm. — dla pojedynczych klozetów żeliwne, o ile nie stanowią całości z miską klozetową i nie są wyrobione z tegoż co miska materjału,

d) przy średnicy 100 mm. — przy grupowych ustępach, wpustach piwnicznych, tłuszczownikach, rurach deszczowych — żeliwne,

e) przy średnicy 100 mm. i więcej — od wpustów podwórzowych — żeliwne lub kamionkowe, zależnie od tego, z jakiego materjału zostanie wykonany przewód odpływowy od wpustu.

Grubość ścianek syfonów nie powinna być mniejsza od grubości ścianek rur odpowiedniej średnicy i materjału.

Syfony żeliwne, wymienione wyżej pod literami b) i c), powinny być wewnątrz starannie emaljowane.

Przy połączeniu syfonów z rurami spustowemi dozwolone są połączenia kielichowe lub kołnierzowe, z wyjątkiem syfonów ołowianych, przy których połączenie powinno być wykonane jako kołnierzowe albo zapomocą mosiężnych łączników.

Materjał wpustów.

§ 45. Wpusty podłogowe i suterenowe powinny być zawsze żeliwne.

Wszelkie kraty, pokrywy, płyty, wpuszczane w powierzchnię podwórza lub podłogi powinny być zawsze żeliwne.

Materjał zmywaków.

§ 46. Zmywaki powinny być kamionkowe, fajansowe, betonowe, kamienne z kamienia nieporowatego, dobrze oszlifowanego i nieprzepuszczającego wody lub metalowe nie rdzewiejące.

Zlewy kuchenne, umywalnie, wanny powinny być z kamienia, betonu, fajansu, kamionki, porcelany, nierdzewiejącego metalu lub żeliwa, przyczem w tym ostatnim wypadku powinny być przynajmniej od wewnątrz starannie emaljowane.

Materjał misek klozetowych.

§ 47. Miski klozetowe i pisuarowe powinny być z fajansu, porcelany lub kamionki starannie na jasno polewanej.

W ustępach ogólnych mogą być stosowane miski klozetowe żeliwne wewnątrz emaljowane.

Koryta ustępowe powinny być kamionkowe lub z innego odpowiedniego materjału.

Materjał studzienek.

§ 48. Studzienki powinny być wykonane z najlepszej prasowej cegły na zaprawie cementowej, z betonu lub żelazo-betonu.

Materjał innych części kanalizacji.

§ 49. Wszelkie materjały i urządzenia, używane do robót kanalizacyjnych, powinny być w najlepszych gatunkach i odpowiadać typom i wzorom ustalonym przez Polski Komitet Normalizacyjny.

O zdatności materjałów i urządzeń jeszcze nieznormalizowanych orzeka Zarząd Miejski.

Rury i kształtki kamionkowe

§ 50. Rury i kształtki kamionkowe powinny być starannie wyrobione z najlepszego materjału dobrze wypalonego, obustronnie polewanego, bez pęknięć, skaz, pęcherzy, kamieni i t. p.

Rury i kształtki powinny być typu kielichowego o prawidłowym przekroju kołowym.

Głębokość kielichów powinna być nie mniejsza niż 70 mm.; kielichy powinny być formowane jednocześnie z formowaniem rur lub kształtek.

Wewnętrzna powierzchnia kielichów oraz zewnętrzna powierzchnia bosych końców rur i kształtek powinna posiadać odpowiednie rowki pierścieniowe na długości co najmniej 60 mm.

Długość rur prostych nie powinna przekraczać 1 m., długość kształtek — 0,6 m.

Grubość ścianek rur kamionkowych powinna co najmniej wynosić:

przy średnicy	100 mm.	grubość ścianek	15	mm
„ „	150 „	„ „	17	„
„ „	200 „	„ „	19	„
„ „	250 „	„ „	22	„
„ „	300 „	„ „	25	„

Postanowienia niniejszego paragrafu obowiązują do czasu ustalenia odpowiednich norm przez Polski Komitet Normalizacyjny.

Rury i kształtki żeliwne.

§ 51. Rury i kształtki żeliwne do robót kanalizacyjnych powinny być kielichowe, odlewane z czystego drobnoziarnistego surowca, o prawidłowym przekroju kołowym. Odlew powinien być gładki, czysty, bez pęknięć, skaz, pęcherzy i t. p., posmołowany obustronnie lakierem asfaltowym w stanie gorącym.

Grubość ścianek rur żeliwnych powinna co najmniej wynosić:

przy średnicy	50 mm.	— 5 mm.
„ „	70 „	— 5 „
„ „	100 „	— 6 „
„ „	150 „	— 6 „
„ „	200 „	— 6 „

W przypadkach, w których warunki techniczne pozwalają na stosowanie lżejszego typu rur kanalizacyjnych, mogą być używane rury o następujących grubościach ścianek:

przy średnicy	50 mm.	— 3,5 mm.
„ „	70 „	— 3,5 „
„ „	100 „	— 4,5 „
„ „	150 „	— 4,5 „
„ „	200 „	— 4,5 „

Postanowienia niniejszego paragrafu obowiązują do czasu ustalenia odpowiednich norm przez Polski Komitet Normalizacyjny.

Rury ołowiane.

§ 52. Rury ołowiane stosuje się do następujących wymiarów:

wewn. średn.	25 mm.	— grub. ścianek	3 mm.
„ „	30 „	— „ „	3,5 „
„ „	40 „	— „ „	4 „
„ „	50 „	— „ „	4 „

Postanowienia niniejszego paragrafu obowiązują do czasu ustalenia odpowiednich norm przez Polski Komitet Normalizacyjny.

III. TARYFA OPŁAT.

§ 53. Za czynności, związane z udzieleniem pozwolenia na budowę urządzeń wodociągowych i kanalizaczjnych i na ich użytkowanie, będzie pobierane:

I. Za rozpatrzenie projektu:
- a) domowego urządzenia wodociągowego od domu parterowego — 10 zł.
  a ponadto od każdego piętra — 5 zł.
- b) kanalizacji domowej — 10 zł.

II. Za przeprowadzenie powtórnej próby ciśnienia — 10 zł.

§ 54. Za korzystanie z wody z wodociągu miejskiego lub za prawo korzystania z wody będą pobierane następujące opłaty:

A. OPŁATY RYCZAŁTOWE.

1) Za wodę dla użytku domowego oblii czoną według norm minimalnych, ustalonych poniżej, pobiera Zarząd Miejski:

a) po 0,60 zł. za 1 m^3 z nieruchomośc połączonych z wodociągiem miejskim,

b) po 0,30 zł. za 1 m^2 z nieruchomości zwolnionych od obowiązku połączenia z wodociągiem miejskim w myśl § 6 niniejszych przepisów.

Za minimalną normę zużycia wody przyjmuje się:

na lokal 1-izbowy	4 m^3	miesięcznie
„ „ 2- „	7 m^3	„
„ „ 3- „	10 m^3	„

i t. d. po 3 m^3 na kazdą izbę.

Dla suteren i poddaszy normy te zmniejsza się o połowę,

Przy przekroczeniu powyższych norm zużycia wody będą pobierane za nadwyżkę zużycia opłaty według wskazań wodomierza po cenach, określonych w dziale B tego paragrafu.

Za izbę uważa się każde pomieszczenie o powierzchni podłogi, wynoszącej najmniej 10 m^2.

Jeżeli lokal składa się wyłącznie z izb, z których każda ma powierzchnię podłogi mniejszą niż 10 m^2, wówczas dla pomieszczeń tych przyjmuje się normy o połowę mniejsze.

Pomieszczenia o powierzchni powyżej 36 m^2 liczy się:

od 37 do 60 m^2 za 2-izbowe
od 61 do 90 m^2 za 3- „
od 91 do 120 m^2 za 4- „
od 121 do 150 m^2 za 5- „
każde dalsze 30 m^2 powiechni za 1 izbę.

Przy wyznaczaniu opłat według norm, nie bierze się pod uwagę piwnic, szop i t. p. pomieszczeń, w których nie używa się wody, natomiast liczy się do opłat stajnie, obory, garaże tudzież suteryny, w których mieszczą

się sklepy, warsztaty, przetwórnie i t. p.

2) Od właścicieli tych nieruchomości które w oznaczonym terminie nie zostały przyłączone do wodociągu miejskiego pobiera się opłatę po 0,60 zł. za 1 m^3 wody, obliczonej według norm wyżej podanych, poczynając od daty zaistnienia obowiązkn przyłączenia.

3) Za wodę ze zdrojów ulicznych w dzielnicach, gdzie nie istnieje przymus, pobiera się po 2 gr. za wiadro 10-litrowe.

OPŁATY WEDŁUG WSKAZAŃ WODOMIERZY.

4) Za wodę zużytą na potrzeby domowe pobiera się za każdy metr sześcienny po 0,60 zł.

5) Za wodę zużytą przez urzędy państwowe. samorządowe oraz w budynkach użyteczności publicznej jak: szkoły, szpitale i t. p. pobiera się za 1 m^3 — 0,50 zł.

6) Za wodę zużytą przez instytucje dobroczynne, posiadające pralnie, łazienki i t. p. pobiera się za 1 m^3 — 0,30 zł.

7) Za wodę zużytą przez instytucje dobroczynne nie posiadające zakładów zarobkowych, szpitale, nie należącc do gminy oraz szkoły utrzymywane przez Państwo, związki samorządowe lub przez towarzystwa i instytucje opieki społecznej pobiera się za 1 m^3 — 0,25 zł.

8) Za wodę zużytą przez zakłady miejskie, ochronki, sierocińce i inne instytucje społeczne i dobroczynne, których pensjonarjuszy chociażby częściowo utrzymuje gmina miasta Szczakowy, pobiera się za 1 m^3 — 0,20 zł.

9) Za wodę na cele przemysłowe pobiera się przy użyciu wody:

do	100 m^3	miesięcznie	— za 1 m^3	— 0,50 zł.
ponad	100 „	„	— „	— 0,45 „
„	1000 „	„	— „	— 0,40 „
„	1500 „	„	— „	— 0,35 „
„	3000 „	„	— „	— 0,30 „

powyżej 3000 m^3 miesięcznie według umowy zawartej przez Zarząd Miejski z odbiorcą.

W wypadkach, nieprzewidzianych w niniejszej taryfie, pobierane będą opłaty na podstawie specjalnej umowy, zawartej przez Zarząd Miejski z odbiorcą.

§ 55. Przy zastosowaniu opłat za wodę według wskazań wodomierzy, wynajmowanych odbiorcom wody, za korzystanie z wodomierzy, będą pobierane następujące opłaty miesięczne:

a) za wodom. o średn. dopływu	13 mm.	— zł.	1,60
b) „ „ „ „ „	20 „	— „	2,00
c) „ „ „ „ „	26 „	— „	3,00
d) „ „ „ „ „	30 „	— „	3,50
e) „ „ „ „ „	40 „	— „	4,60
f) „ „ „ „ „	50 „	— „	14,00

Utrzymanie wodomierza w dobrym stanie obciąża Zarząd Miejski.

Za sprawdzenie wodomierza na żądanie zainteresowanych w razie, gdy błędy wodomierza nie przekraczają norm, ustalonych przez Główny Urząd Miar, będzie pobierana kwota, odpowiadająca rzeczywistym wydatkom z doliczeniem 12% na pokrycie kosztów dozoru i administracji miejskiej.

Za naprawę uszkodzeń wodomierza, wywołanych z winy odbiorcy wody, pobierana będzie opłata w wysokości rzeczywistych kosztów naprawy z dodatkiem 12% na pokrycie kosztów dozoru i administracji miejskiej.

Za odczytanie wodomierza w wypadkach, przewidzianych w § 17 ust. 5, będzie pobierane 3 zł.

§ 56. Za połączenie domowych urządzeń wodociągowych z wodociągiem miejskim będzie pobierana opłata od każdego metra połączenia, obliczona według rzeczywistych kosztów tego połączenia z dodatkiem 12% na pokrycie kosztów dozoru i administracji miejskiej z tem jednak, że opłata za połączenia od granicy nieruchomości nie może być obliczona za większą długość tego połączenia niż połowa szerokości odnośnej ulicy, a w każdym bądź razie nie większą od 10-ciu metrów.

§ 57. W wypadkach, zesługujących na uwzględnienie, Zarząd Miejski może odraczać i rozkładać na raty należności, przewidziane w niniejszych przepisach, jako też stosować inne ulgi przy ustalaniu cen za wodę i ściąganiu tych należności.

IV. Wejście w życie przepisów.

§ 58. przepisy niniejsze wchodzą w życie w 14 dni od daty ogłoszenia ich w Krakowskim Dzienniku Wojewódzkim.

Za Ministra: **Korsak**, podsekretarz Stanu.

3

ZARZĄDZENIE MINISTRA SPRAW WEWNĘTRZNYCH z dnia 7 grudnia 1935 r

w sprawie przepisów miejscowych o czyszczeniu kominów dla miast pow. dąbrowskiego w województwie krakowskiem.

Na podstawie art. 408, pkt. 15 i art. 415, pkt. c) rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 16 lutego 1923 r. o prawie budowlanem i zabudowaniu osiedli (Dz. U. R. P. Nr. 23, poz. 202) na wniosek Wojewody krakowskiego z dnia 18 lipca 1933 r. Nr. KBB. II-1-3-31, oparty na uchwale „Tymczasowej Rady Powiatowej w Dąbrowie z dnia 7 czerwca 1933 r., zarządzam co następuje:

§ 1. Kominy oraz kanały i wszelkiego rodzaju przewody dymowe powinny być czyszczone w okresie ich użytkowania przez wymiatanie, wycieranie lub wypalanie w terminach, w §4 podanych.

Przewody wentylacyjne i wogóle przewody, które nie są używane, jako kominowe należy przy czyszczeniu kominów w każdym roku przed okresem zimowym zbadać, czy nie są używane do odprowadzania dymu. Nie dotyczy to przewodów w tych częściach budynków, w których niema palenisk.

§ 2. Kanały dymowe oraz przewody, łączące paleniska z temi kanałami, powinny być czyszczone na całej wysokości bądź długości.

Czyszczenie kominów nie powinno powodować zanieczyszczania pomieszczeń sadzą i przeszkadzać normalnemu użytkowaniu palenisk.

Przy wykonaniu czynności należy zbadać, czy połączenia poszczególnych palenisk z kanałami dymowemi nie zostały sadzą zatkane lub uszkodzone i spostrzeżone braki usunąć w ten sposób, aby normalne użytkowanie palenisk nie doznało przeszkód.

§ 3. Po oczyszczeniu kominów sadza, która spadła do dolnej części przewodu kominowego, powinna być stamtąd usunięta, wyniesiona na podwórze i złożona w takiem miejscu i w taki sposób, ażeby była wykluczona możliwość wzniecenia ognia, jak naprzykład w naczyniach blaszanych.

Dolne otwory kominowe, przez które wydobyto sadzę, powinny być następnie starannie zamknięte.

§ 4. Czyszczenie kominów powinno odbywać się w okresach następujących:

1) kominów palenisk kuchennych w prywatnych lokalach mieszkalnych — co 6 tygodni;

2) kominów palenisk kuchen i pralen w restauracjach, kawiarniach, cukierniach i piekarniach, szpitalach i t. p. pomieszczeniach — jeden raz na miesiąc;

3) kominów palenisk pieców do ogrzewania — cztery razy w okresie zimy;

4) kominów, odprowadzających dym z palenisk centralnego ogrzewania, — dwa razy w okresie zimy, a w domach małych do trzech mieszkań — jeden raz w okresie zimy;

5) kominów większych palenisk, z wyjątkiem palenisk centralnego ogrzewania — w okresach, ustalonych w każdym oddzielnym wypadku przez władze budowlane.

W zależności od specjalnych warunków miejscowych, właściwa władza budowlana może żądać częstszego oczyszczania kominów.

Jako okres zimowy liczy się czas od 1 października do 30 kwietnia.

§ 5. Zabrania się czyścić przewody i kanały, odprowadzające dym od palenisk kuchennych, pomiędzy godziną 11 a 15.

O terminie czyszczenia kominów lokatorzy powinni być uprzednio zawiadomieni przez kominiarza.

§ 6. Kominy nieużytkowane nie wymagają czyszczenia.

§ 7. Kominy, których nie można oczyszczać zwykłym sposobem, takie zwłaszcza, w których sadza się zeszkliła, powinny być wypalane.

Wypalanie takie może nastąpić tylko po uzyskaniu pozwolenia właściwej władzy budowlanej i w obecności straży pożarnej.

Warunki wypalania komina powinny być w pozwoleniu określone.

§ 8. Przed przystąpieniem do wypalania należy komin dokładnie zbadać, znajdujące się w pobliżu włazy dachowe i okna strychowe zamknąć, a przy drzwiczkach otworów kominowych do oczyszczenia przygotować odpowiednią ilość wody i wyrobionej gliny. Podczas wypalania należy zwracać baczną uwagę na przebieg wypalania, a w szczególności na wyrzucanie iskier.

§ 9. W razie, gdyby właściciel domu pomimo potrzeby zaniedbywał czyszczenia kominów lub nie dokonywał wypalania kominów, właściwa władza może zorządzić wypalanie lub oczyszczanie komina kosztem właściciela.

§ 10. Wszelkie roboty, związane z czyszczeniem kominów i przewodów dymowych, mogą być wykonywane tylko przez koncesjonowanych kominiarzy.

§ 11. W czasie czyszczenia zarówno właściciel nieruchomości, jak i mieszkańcy powinni umożliwić kominiarzom dostęp do kominów i przewodów dymowych w piwnicach, strychach i mieszkaniach, o ile to jest niezbędne dla czyszczenia kominów i przewodów dymowych.

§ 12. Właściciel nieruchomości jest zobowiązany:

1) utrzymywać w należytym stanie kominy i przewody dymowe, drzwiczki wycierowe, ławy kominiarskie, włazy dachowe, drabiny do wyjścia na dach i do wejścia na wysokie kominy, boczne drzwiczki przy wysokich kominach i t. p. urządzenia;

2) dostarczyć naczyń do zbierania sadzy oraz usuwać z terenu nieruchomości sadzę i odpadki, wybrane przy czyszczeniu lub wypalaniu;

3) dostarczyć materjał niezbędny do wypalania sadzy;

4) przechowywać w miejscu dostępnem specjalną książkę kontroli, wydaną przez Zarząd Miejski dla odnotowywania dokonanych czyszczeń przez kominiarzy oraz zarządzeń organów kontrolujących.

§ 13. Przy czyszczeniu kominów kominiarze obowiązani są zwracać uwagę na należytą izolację przewodów, odprowadzających gazy spalinowe z pieców lub motorów gazowych i naftowych od przewodów, łączących się z piecami kuchennemi względnie pokojowemi, oraz na wszelkie niedokładności w budowie, urządzeniu i stanie kominów i przewodów dymowych, palenisk, drzwiczek, a także urządzeń kominiarskich pomocniczych — jak ław, drabin i t. p. i niezwłocznie komunikować na piśmie o dostrzeżonych niedokładnościach administracji nieruchomości, a w razie nieusunięcia braków — właściwej władzy budowlanej.

Szczególnie dokładne badanie kominów i przewodów kominowych powinno być dokonane bezpośrednio po ugaszonym pożarze.

§ 14. Przepisy niniejsze wchodzą w życie w 14 dni od daty ogłoszenia ich w Krakowskim Dzienniku Wojewódzkim.

Za Ministra: **Wł. Korsak** Podsekretarz Stanu.

4

OBWIESZCZENIE URZĘDU WOJEWÓDZKIEGO KRAKOWSKIEGO

z dnia 30 grudnia 1935 r.

w sprawie terminu rozpoczęcia i miejsca odbyć się mającego egzaminu z podkownictwa dla kandydatów na podkuwaczy, którzy nie ukończyli szkoły lub kursu kucia koni.

Na podstawie § 21 rozporządzenia Ministra Rolnictwa z dnia 1 października 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr. 92, poz. 807) w brzmieniu rozporządzenia Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych z dnia 20 października 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr. 1, poz. 2 z 1933 r.) o kwalifikacjach zawodowych osób trudniących się samodzielnie kuciem koni, Urząd Wojewódzki wyznacza termin egzaminu kucia koni przed państwową komisją egzaminacyjną **na dzień 14 stycznia 1936 r.** o godz. 8-mej rano w lokalu Garnizonowego Ambulansu Weterynaryjnego (Kraków-Podgórze, ul. Na Zjeździe Nr. 8).

Kandydaci, którzy chcą być dopuszczeni do tego egzaminu, winni składać ostemplowane podania przez właściwe Starostwo powiatowe na ręce przewodniczącego państwowej komisji egzaminacyjnej z dołączeniem: 1) dowodu ukończenia conajmniej 20 lat życia w formie wyciągu z metryki, 2) świadectwa złożonego egzaminu na czeladnika kowalskiego, 3) poświadczenia stwierdzającego odbycie przynajmniej jednorocznej praktyki w charakterze czeladnika kowalskiego u kowala uprawnionego do samodzielnego wykonywania zawodu kucia koni, 4) własnoręcznie napisanego życiorysu kandydata.

Opłata za egzamin przed państwową komisją egzaminacyjną wynosi 25 zł. i winna być wpłacona na rachunek Urzędu Wojewódzkiego czekiem P. K. O. Nr. 402022, a dowód wpłaty przedłożony przewodniczącemu państwowej komisji egzaminacyjnej.

Kandydaci dopuszczeni do egzaminu muszą się zgłosić z własnym fartuchem skórzanym oraz niezbędnemi narzędziami do podkuwania.

Za Wojewodę: **K. Eustachiewicz**
Naczelnik Wydziału.

5

OBWIESZCZENIE
ZARZĄDU MIEJSKIEGO w KRAKOWIE
z dnia 21 grudnia 1935 r.
w sprawie planów zabudowania

Stosownie do postanowień art. 25 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 16 lutego 1928 r. o prawie budowlanem i zabudowaniu osiedli (Dz. U. R. P. Nr. 23, poz 202) Zarząd Miejski w Krakowie ogłasza:

I. W myśl art. 30 cytowanego prawa budowlanego o uchwaleniu przez Radę miejską w dniu 19 grudnia 1935 r. szczegółowego planu zabudowania gruntów poaugustjańskich, pomiędzy ulicami Grzegórzecką, Wiślisko, cmentarzem izraelickim i gruntami kolejowemi. Uchwalony plan będzie wyłożony do przeglądu publicznego od 2 — 30 stycznia 1936 r. w Oddziale zabudowy miasta, Ratusz, Plac Wszystkich Świętych L. 5, III p, pokój Nr. 25.

Zarzuty przeciw powyższemu planowi zgłaszać można tamże w dniach od 2 — 15 lutego 1936 r. włącznie.

II. W myśl art. 25 i 51 cytowanego prawa budowl. o przystąpieniu do sporządzenia ogólnych i szczegółowych planów zabudowania oraz do zmiany prawomocnych planów zabudowania na terenie objętym:

1) ulicami Bartosza Głowackiego, Bronowicką, granicą administracyjną m. Krakowa i torem kolejowym Kraków-Krzeszowice.

2) ulicami Piastowską, Juljusza Lea, Chocimską, Czarnowiejską, Aleją Mickiewicza i Reymonta.

3) granicami dzielnicy I. Śródmieście.

Wymienione projekty planów zabudowania wyłożone będą do publicznego przeglądu w Oddziale Zabudowy m. pokój Nr. 25, w terminie od 2 do 8 stycznia 1936 włącznie.

Wnioski interesowanych mogą być zgłaszane tamże w terminie od 9 do 16 stycznia 1936 włącznie.

Prezydent stoł. król. m, Krakowa
Dr. Rudolf Radzyński

Dział nieurzędowy.

Kradzież pieczęci gromady Raciborowice,

Dnia 8 listopada 1935 r. została skradziona wraz z kurtką pieczątka sołtysa gromady Raciborowice z napisem: „**Gromada Raciborowice — Sołtys — Gmina Prądnik Czerwony**“ — którą się unieważnia. — Znalazcę względnie Posterunki P. P. prosi Zarząd Gminny o zwrot, ewentualnie powiadomienie o jakichkolwiek poszlakach wspomnianej kradzieży.

Wójt: **Ferdynand Bandoła**

Kradzież pieczęci gminy Węgrzce Wielkie

W nocy z 17 na 18 grudnia 1935 r. została skradziona z biura Zarządu Gminnego w Węgrzcach Wielkich okrągła pieczęć urzędowa z napisem — „Zarząd Gminy w Węgrzcach Wielkich powiat krakowski“.

PRZETARGI.

Więzienie w Nowym Sączu ogłasza przetarg ofertowy na dostawę niżej wymienionych artykułów żywnościowych na okres I. kwartału 1936 r. z dostawą natychmiastową lub częściową eależnie od artykułu w ciągu 3-ch miesięcy,

I. Zapotrzebowanie na mięso i tłuszcze wynosi następujące ilości:

Mięsa wołowego bez kości	400	kg.
Wątroby	240	„
Łoju	36	„
Słoniny, świeżej, obsuszonej, mało solonej	1000	„
Flaków	300	„

II. Zapotrzebowanie na mąkę i kasze;

Mąki pszennej kuchennej 60%	2500	kg.
„ żytniej pytlowej 60%	400	„
„ „ razowej	7000	„
Kaszy jęczmiennej siekanej	300	„
Pęcaku	600	„
Grysiku pszennego	50	„

III. Zapotrzebowanie na jarzynę:

Grochu zielonego	700	kg,
Fasoli białej	1300	„
Cebuli	500	„
Czosnku	6	„
Kminku	6	„

IV. Zapotrzebowanie na nabiał i przyprawy:

Twarogu	600	kg,
Herbaty	3	„
Cykorji	15	„
Kawy zbożowej	100	„
Pieprzu	7	„

V. Śledzi zwykłych 7 beczek (a 6/700 szt.)

Oferty na całkowitą dostawę wszystkich artykułów, lub też częściową należy składać w zamkniętych kopertach z napisem „Oferta" w Kancelarji Więzienia w Nowym Sączu do dnia 7 stycznia 1936 r.

Otwarcie ofert nastąpi w dniu 7 stycznia 1936 r. godz. 12 poł. Niezależnie od przetargu ofertowego może być zarządzony przetarg ustny. Pożądane przesyłanie próbek.

Obowiązują przepisy i normy jak dla dostaw wojskowych.

Naczelnik Więzienia:

Więzienie w Tarnowie zakupi drogą nieograniczonego przetargu loco magazyny więzienia:

mąki żytniej razowej 90% — 20000 kg, mąki żytniej pytlowej 55% — 4500 kg, mąki pszennej 65% — 7500 kg, grochu zielonego — 2500 kg, fasoli kolorowej — 2500 kg, kaszy jęczmiennej (siekanka) — 2500 kg, pęczaku — 2500 kg, cukru — 900 kg, słoniny grzbietowej — 2000 kg, smalcu wieprzowego — 150 kg, około 2000 kg mięsa wołowego I gat., około 4000 litrów mleka pełnego.

Dostawa powyższych produktów winna być uskuteczniana częściowo w miarę zapotrzebowania w czasie do dnia 1 kwietnia 1936 r.

Oferty wraz z próbkami i podaniem ceny loco więzienie należy składać do dnia 8 stycznia 1936 r. godz. 12 w południe.

Do oferty należy dołączyć wadjum w gotówce lub papierach wartościowych w wysokości 5% wartości zaoferowanych produktów.

Szczegółowych informacji o warunkach dostawy udziela naczelnik więzienia w godzinach urzędowych.

Naczelnik Więzienia
S. **Wojtczak**, podkomisarz W.

Sprzedaż samochodów.

Wydział Powiatowy w Krakowie ogłasza przetarg publiczny ustny na sprzedaż samochodów:

1) Osobowego (karetka) marki „Ford".
2) Osobowego (Torpedo) marki (Chevrolet"
3) półciężarowego (1 1/2 tonny) marki „Fiat".

Przetarg ustny odbędzie się w garażu Kraków-Dąbie ul. Fabryczna Nr. 7 — dnia 15 stycznia 1936 r. o godz. 10-ej rano.

Wszelkich bliższych informacji udziela Powiatowy Zarząd Drogowy w Krakowie ul. św. Marka Nr. 8.

Przewodniczący Wydziału Powiatowego:
Dr. Wnęk Władysław Starosta powiatowy

POSZUKIWANIA

Sąd grodzki w Skawinie Kg. 489 poszukuje Walentego Szetnera ostatnio zamieszkałego w Krakowie przy ul. Chocimskiej 12.

Starostwo powiatowe koszyrskie, woj Poleskiego do L: B. A. 15/c — prosi o ustalenie obecnego miejsca zamieszkania Alfreda Mołodeckiego, ur. w r, 1890 w gminie Rzepedź, pow. Sanok.

Urząd Wojewódzki Białostocki zarządził poszukiwania za Stanisławem Stępieniem synem Józefa i Katarzyny z Kicińskich ur. w latach 1878—1879 w Radomiu.

Równocześnie Urząd Wojewódzki Białostocki odwołał poszukiwania zarządzone za Stanisławem Stężeniem.

W dniu 26 września 1935 r. we wsi Krawczonki, gm, Chocieńczyckiej pow. Wilejskiego, została przytrzymana umysłowo chora kobieta, lat około 60 wzrostu niskiego, szczupła, włosy siwe, twarz pociągła-chuda, skronie wystające, cera blada, nos średni, ubrana w kurtkę szarą domowego wyrobu, w sukienkę tegoż koloru, bosa, beż żadnych dokumentów, podająca się za Marjannę Duszok. Skąd ona pochodzi nie można było ustalić.

W/g akcentu mowy można przypuszczać, iż pochodzi ona z terenu województw centralnych, lub południowych.

Przytrzymana kobieta jest obecnie pod opieką Zarządu Gminy Chocieńczyckiej.

W wypadku stwierdzenia miejsca pochodzenia wymienionej należy powiadomić urząd Wojewódzki w w Wilnie z odwołaniem się na Nr. SPB. 104/67/35.

ODWOŁANIE POSZUKIWANIA

Zarządzone poszukiwanie za Piotrem Piotrowskim przez Urząd Wojewódzki białostocki odwołuje się.

Zarządzone poszukiwanie za Aleksandrą

Gryszką, ogłoszone w Krakowskim Dzienniku Wojewódzkim z dnia 15 października 1935 r. Nr. 25 zostało odwołane.

Zarządzone poszukiwania za Józefą Kalinowską, Michałem Szczurkiem przez Urząd Wojewódzki Lubelski odwołuje się.

Zmiana godzin urzędowych w agencji Borzęcin

W agencji pocztowo-telekomunikacyjnej Borzęcin, powiatu brzeskiego, województwa krakowskiego, zostaje wprowadzone z dniem 1 stycznia 1936 r. we wszystkich działach służby pocztowo-telekomunikacyjnej jednorazowe urzędowanie w służbie zewnętrznej od godziny 8 do godziny 15.

Zagubienie względnie kradzież dokumentów zgłosiły następujące osoby:

1) Gacek Wojciech, ur. 23 kwietnia 1907 r w Milówce, kradzież książeczki wojskowej wydanej przez P. K. U. Żywiec.

2) Wantoła Jan, Godziszki, (przysiółek Kalna Nr, 32, zagubienie dowodu tożsamości konia Serja D, Nr. 154990.

3) Przybyła Jakób, Szczyrk Nr. 564, zagubienie dowodu tożsamości konia Serja D. Nr. 165316,

4) Franciszek Mrowiec Kustosz, zam. w Olczy, dwa dowody tożsamości koni Serja D. Nr. 106354 i Serja D. Nr. 917125 zapisane w ewidencji koni Zarządu Miasta Zakopane.

5) Brytański Andrzej, ur, w r. 1900, syn Reginy, zam. w Zakopanem, książeczkę wojskową wydaną przez P, K. U. Nowy Targ.

6) Kasprzyk Bernard, ur. 11 maja 1908 r. w Siemienicach, syn Joachima, zam, w Chrzanowie ul. Trzebińska 1336 zagubioną legitymację Nr. 7566944 wydaną przez Ubezpieczalnię Społeczną w Chrzanowie.

7) Dr, Bochenek Marceli, lekarz w Tarnowie, zagubienie zaświadczenia na prawo praktyki lekarskiej wydane przez Województwo Krakowskie — Wydział Zdrowia Publicznego z dnia 18 stycznia 1932 r. L. ZL. I|8,5.

8) Chiel Symche Boguchwał, ur. 23 lipca 1902 r. w Krakowie i tu przy ul, Orzeszkowej Nr. 6 zamieszkały, zagubienie książeczki wojskowej wydanej przez P. K. U. Kraków-Miasto.

9) Walden Izak, ur. 12 lipca 1911 r. w Podhajcach, zam. w Nowym Targu przy ul Kolejowej 3, kradzież książeczki wojskowej wydanej przez P. K. U. w Brzeżanach.

10) Dnia 22 czerwca 1935 r. skradziono z mieszkania Mieczysławowi Warzyńskiemu w Jordanowie pozwolenie na broń Nr. 222282 wydane przez Starostwo Myślenice dnia 7 marca 1935 r. L. B. II-8 W 35 z ważnością do dnia 31 grudnia 1936 r. na posiadanie i noszenie 1 browninga F. N. kal. 6. 35 mm Nr. 265907 oraz wspomnianą broń.

11) Pióro Stanisław, Chrzanów-Kościelec, zagubienie książeczki wojskowej wydanej przez P. K. U. Wadowice.

12) Gottlieb Wolf. ur. 6 marca 1887 r, w Krakowie i tu przy ul, Sarego Nr. 24 m. 6 zam, zagubienie książeczki wojskowej wydanej przez P. K. U. Kraków-Miasto.

13) Sabatowicz Stanisław, Kraków, ul. Wybickiego 7, kradzież 1) dowodu rejestracyjnego samochodu osobowego Kr. 6820 wydanego przez wydział Komunikacyjno-budowlany Urzędu Wojewódzkiego Krakowskiego, 2) dowodu tożsamości pojazdu mechanicznego Kr. 6820 wydanego przez Zarząd Miejski w Krakowie, 3) zaświadczenia koncesyjnego autodorożki Nr. 39 wydanego przez Zarząd Miejski w Krakowie.

14) Bogacz Stanisław, ur. 28 grudnia 1910 r. w Lisiej Górze, zam. w Bielsku przy ul. Batorego 6, zagubienie dokumentów: 1) pozwolenia Nr. 6782 na prawo prowadzenia pojazdów mechanicznykh, przeznaczonych do użytku prywatnego, wydanego przez Urząd Wojewódzki Krakowski 2) dowodu tożsamości pojazdu mechanicznego Nr. 11464 Śl. wydanego przez Dyrekcję Policji w Bielsku, 3) pozwolenia wojskowego na prowadzenie pojazdów mechanicznych wydanego przez II Dyon Pociągów Pancernych w Niepołomicach 4) książeczki wojskowej wydanej przez P, K. U, Tarnów, 5) zaświadczenia koncesyjnego przewozowego wydanego przez Magistrat w Bielsku, 6) metryki urodzenia wydanej przez Urząd Parafjalny w Lisiej Górze.

15) Teiman Perla, Tarnów Widok 12, zagubienie dowodu tożsamości konia Serja D. Nr. 171868 wystawionego przez Rej. Insp. Koni w Tarnowie.

16) Kowalski Tadeusz, Porąbka, zagubienie prawa jazdy Nr. 5942 wydanego przez Urząd Wojewódzki w Poznaniu dnia 31 maja 1928 r. i świadectwa szkolnego z szóstej kl. gimn.

17) Fass Izrael Mojżesz, ur. 6 lipca 1890 r. w Rozwadowie, zam. w Krakowie przy ul. Estery 3, zagubienie książeczki wojskowej wydanej przez P. K. U. Kraków-Miasto.

18) Kozielski Wojciech, ur. 1 kwietnia 1901 r. w Dobczycach, zagubienie książeczki wojskowej wydanej przez P. K. U. Kraków-Powiat.

19) Ciepiela Piotr, ur. 18 czerwca 1904 r. w Bieńczycach i tam zamieszkały, zagubienie książeczki wojskowej wydanej przez P. K U. Kraków-Powiat.

20) Kozioł Andrzej, ur. 11 marca 1911 r. w Wólce Mędrzechowskiej, zagubienie książeczki wojskowej wydanej przez P. K. U. Tarnów.

21) Noworolnik Jan, ur. 6 października 1887 r. w Tylmanowej, kradzież książeczki wojskowej wydanej przez P. K. U. Nowy Targ.

22) Zgubiono dowód tożsamości konia Serja D. Nr. 116762 na nazwisko Byrski Stanisław z Andrychowa, wystawiony przez R. I. K. w Krakowie.

23) Fedorowicz Tomasz, em. komisarz P. P. kradzież legitymacji urzędniczej uprawniającej do zniżki kolejowej wydanej przez Izbę Skarbową I. we Lwowie, oraz karty na broń wydanej przez Starostwo grodzkie w Krakowie.

24) Dr. Krupiński Tadeusz, Nowy Targ, zagubienie zaświadczenia Urzędu Wojewódzkiego Krakowskiego z dnia 15 maja 1926 r. L. dz. Z. P. 4341, uprawniającego do odbywania praktyki lekarskiej.

25) Gościej Maciej, ur. 24 lutego 1886 r. w Krakowie, zagubienie książeczki wojskowej wydanej przez P. K, U. Kraków-Miasto.

26) Bałut Józef, Siedliska, ur. w r. 1903, zagubienie książeczki wojskowej wydanej przez P. K. U, Tarnów.

Adres Redakcji i Administracji „Krakowski Dziennik Wojewódzki" Kraków, ulica Basztowa 22, telefon Nr. 111-41

Dziennik Wojewódzki wychodzi regularnie 1-go i 15-go każdego miesiąca.

Cena jednego egzemplarza 1 zł. — Przedpłata na rok 1936 wynosi: roczna 18 zł., półroczna 9 z kwartalna 4·50 zł.

Cena ogłoszeń całej strony Dziennika 50 zł., za wiersz szpaltowy 50 gr., drobne ogłoszenia do 10 wierszy jednorazowo 5 zł. wraz z egzemplarzem dowodowym. Należytość za prenumeratę, ogłoszenia za poszczególne egzemplarze należy przekazywać na rachunek czekowy w Pocztowej Kasie Oszczędności w Krakowie. Konto Nr. 409.144 Administracji Dziennika Wojewódzkiego.

Drukarnia „Krakowska" Kraków ul. św. Jana 13, tel. 144-65. pod zarządem A. Gablankowskiego